

45. szám.
November 11-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy i. en sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Tavaly és most.

Merő mulandóság ez a világ sorja,
Gaukler az idő, magát átugorja,
A miről még tavaly minden ember beszélt,
Annak már az idén nem hallani nesztét.

Tavaly nagy kérdés volt, hogy mit tesz a Rájxrát?
Most nagyobb az annál, hogy mihez fog Zágráb?
Tavaly Pesten várták, hogy mit beszél Mende?
Mostan bécsi dámák kérlik: „hogy a *mente*?”

Tavaly nekünk mondták **ők**: „talán a nyáron,“
A mikor még telet szólt a kalendárjom.
Most megfordítva van feltéve a talány
És most **nekik** mondják, „majd hogyha fagy, — talán.“

Tavaly a Staatsschuldencontrolcommissio
Kezébe volt téve a fontos missio:
Honnan kerüljön ki a jövő deficit?
Most — se pénz, se kölcsön — — és még is *sufficit*.

Román Rájxrátokat bankettel üdvözlük;
Szörnyen vának rajta, kié legyen Schleswig?
Mostan az a kérdés, hová legyen Erdély?
Román testvér! várunk. Nehogy tőlünk eltérj!

„Deák itt van Bécsben!“ újjongott a börze,
Pedig csak álhir volt, mit egy újság szörze.
„Ós Budán tölti az udvar a farsangot“
Rebegik most, adván szörnyü gyászos hangot.

Tavaly az volt a szó: „jön-e már Pikkering,
S hoz-e már magával szebeni vasutat?“
Mit mostan Pikkering? Most nagyobb hír kering,
S Terézváros-pekking utvonatra mutat.

Kit érdekel Davis, a rabtartó elnök,
S az amerikai armadiák harezi?
Nagyobb zaj most, ha egy kortesfejt bevernek,
S hogy lett liberális egyszerre B ?

Ki nézi most Blondint, hogy jár a kötélén
S hogy visz át a vállán még egy másik misztert? —
„Hogy megyünk magunk át egy borotvaélén?
S hogy hozunk át rajta még kilenez minisztert?“

Csodálatos világ! tavaly, ki a népnek
Enni-inni adott, mondták nagynak, szépnek,
Az idén meg arra, a ki hasonlót tesz,
A ki etet-itat, — azt mondják, hogy „kortes.“

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámbhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nem ír semit egisz választási törviny! Egisz 48-iki törviny svix! Nincs meg bene fő dolog: a mi dolognak ipen esentiaja. Had micsoda az? Mikor in haromszaz derik becsületes valasztó polgartarsakat tiz hitig folyvast etetem, itatom, kihizlalok pulykapecsenyivel, bornyuczombal, adok nekik tolat kalapja meli haromszinüt, deklamalom nekik minden vasarnap, hogy guga megdagad bele nekem; adok nekik sorba puszit, meg egy hatost, kapunyitasra hazmesternek; — is mikor választásra kerülne sor; egyik szaz kisül, hogy nem izz valasztó, másik szaz atpartolya elensighez, harmadik szaz meg nem izz nincs sehó!

Aj, az nem megy! Ez irant törvinyjavaslatot kel beanyi orszaggyülisre. Kel suplementaris articulus.

§ 1. A ki eezer megita valakinek bort, ara tartozik votumot oda anyi.

§ 2. Kinek kalapjat *bestekolta* valaki: anak mashova elmenyi nem szabad. Az anak csak olyan tulajdona, mintha fogta volna madarat.

§ 3. Tekintetik pactum bilaterale, kit oldalu szerződís; do ut des, adok bort, hogy adj votumot; ere törvinyel köteleztetik szerződó atyafi.

§ 4. Csak olyan, mintha katonanak felcapta volna valaki; ha mashova megy, tekintetik *desentornak*, is kel neki „*gasenlaufen*“ irete!

§ 5. Ha valaki megita boromat, is valasztmany talalta ütet *untauglik*, is elkergete votizalastul, tartozik maga helyete „Ersatzmant“ alitanyi.

§ 6. Is vigtíre, ha kitudatik, hogy in leita-

tam valakit, is az mig izz masra szavazta, imoralitas büntetise viget; valasztas megsemissitesik.

Ezt fogok inditvanyoznyi vagy — tatnyi orszaggyülisen, is atul füg.

Atul füg, hogy 377 követ közül 189 jutota-i be pinczeajton keresztül orszaghazba, vagy csak 188; mert ha 188. leszünk csak, akkor inditvanyom megbukhatya, de ha leszünk 189-en, akkor inditvanyom keresztül jarja.

Most olvasok Pesti Naploban, hogy egy követjelölt protestalya, hogy ő sem nem itat, sem etet, sem nem ütöt, sem nem korteskedik, hanem „csak ugy“ akarja bejutnyi orszaggyülisbe.

Hogy nem szigyenli magat ilyesmit kimondanyi *közötünk!*

Mi *befizetiünk* ugyancsak *entreet* orszaghazba; mi *abonirozunk* a tout prix; mi nagy *dulakodasal* eljutunk spersitzeinkhez, is mas meg nem szigyenli magyarul elmondanyi, hogy ü csak *freibiletel* akarja begyünyi orszaghazba. — Oho! az nem ugy lesz am! Hanem majd ot fog alnyi ajtoban biletszedó, is controlor; is előkiri biletet; is a szerint fogja osztanyi erkelysziket vagy fotelt, a mint valaki töb *kukoriczaföldet* kiosztota belipti jegyirt; ki pedig latnyi akarja előadast csak ingyen, anak ot van karzat! Az ugy lesz.

Is most mig egy suplementumot artikulusokhoz.

§ 7. Valaszthato, kinek legkevesebb 2000 hold fölgye van, (ezen a vilagon). Azon alul izz valaszthato, de bajosan megvalaszthato.

Alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Képviselő választási tréfa.

I.

„Polgártársaim!“

(Így kezdí a méltóságos jelölt, ki épen csak hogy most mult 24 esztendős.)

„Tizenhét év óta együtt szenvedtem veletek!“
stb.

Másnap a casinóban összetalálkozik X. gróf az említett követjelölt úr atyjával, s mondja neki szemrehányólag :

„Soha sem hittem volna, hogy te olyan kegyetlen apa légy; hogy a fiaddal olyan roszul bánjál, hogy gyenge hét éves korától annyit szenvedjen melletted.“

„Micsoda? Ki mondhatja azt?”

„Itt van nyomtatásban. A saját programjából olvasom, hogy tizenhét év óta szenved szegény fiú!”

II.

October 31-én egy tiszaparti városban a város dobosa hirdeté: „a ki követválasztónak magát beiratni akarja: jelentse magát a város házánál.” — Ezen hirdetést végig hallgatván M. Pál szolgáloja, beszalad házi asszonyához, és így szól: „Ifjasszony! azt dobolják: hogy a ki követ akar választani, jelentse magát a város házánál; jelentsük mi is magunkat, mert itt a káposzta taposás ideje, én úgy hiszem: hogy káposztás követ osztogatnak a város házánál, nekünk pedig csak két káposztás kövünk van, — s minthogy az idén túl a tiszáni váltott földben sok káposztánk termett, — majd a harmadik hordóra nem kerül kő. —

Haza találok én!

Az a bor melylyel egyéb érdem hiányában magukat, oly sokan — és minden időben — szokták ajánlani valamely köztisztület adta hivatalra, nem mindig javára, sőt megtörtént, hogy épen kárára lett annak, a ki a bor árát fizette a korcsmárosnak.

Utólagosan áldomást inni, és adni, magyar szokás és illő is, bevégzett tény után ősi módon megülni a tort — de előre inni és itatni a medve bőrérre, nevetséges is, erkölcs rontó is, de meg magának kárt is tehet vele a költségező.

Történt egyszer — többször is megeshetett biz az — hogy a választás előtti napon már nagyon sokat bevettek a jóból az egyik fél választói, széles nagy kedvökben aztán még késő este is elindultak a székvárosban tün t e t n i. Sötét volt már mikor a fekete kutya fogadót elhagyták — oda voltak szállásolva — megmutatják ők még ma a nagy többséget a másik csendes félnek, hadd ijedjenek meg előre.

A fő kortes vezér maga is nagyon bevett állapotban volt, a sok kínálgatás koczinggatás következtében, és biztatta az övét.

— No barátim, atyámfiai! menjünk, de vigyünk magunkkal lámpásokat. Az elmés tanács követve lőu mindenki fogott a kezébe egy tele itezés üveget, némelyik mindkét kezébe egyet-egyed, hogy az egyensúlyt jobban fentarthassa.

Jártak aztán utcáról utcára, kurjongatva éltetve bor adó j o k a t, de végre is nyugalomra vágytak, ha-

nem a nagy sötétben sehogysem bírták magukat tájékozni a fekete kutya felé, magukkal vitt lámpásaik tartalma kifogyván csak a fejüket illuminálta és nehezítette.

— Haza találok én! biztatta zugolódni kezdő csapatját a kortes vezér, nagyon elázott hangon.

Hova igyekeznek atyafiak? szólította meg egy kézi lámpáskájával hazafelé ballagdogálló, tréfában gyönyörködő úri ember az elbódultakat.

— Haza találok én! haza találok én a fekete kutyaiba — lett a válasz.

— No hát én majd világítok ezzel ez én kis pislogó lámpásommal, csak jöjjenek utánam, elkisérem én odáig.

A kiséretül ajánkozót nagy örömmel fogadták és egy hatalmas vivátot kiáltottak neki, aztán pedig biztonságuk érzetében is, de meg mivel már bele voltak gyakorolva, hát csak elkezdtek éltetni az ő jelöltjüket — tekintetes nemes Borádi ur ő nagyméltóságát, vivát! vivát!! ordították rekedt torkuk szakadtáig.

Dej sz ha nektek Borádi ur a vivát, nem is leszek én akkor nektek vezetőtök a fekete kutyaiba — gondolta magában, a lámpásos fiúnak felesapott úri ember — sokkal közelebb érem én a veres keresztet. El is érték a veres kereszt fogadót a hol a józan párt hivei már mind mély álomnak örvendettek, néhány komolyan tanácskozó vezetőiken kívül.

— Itt vagyunk atyafiak — szólta a vezető mámoros csapatjához — majd én befordulok a koresma ajtón és kinyitatom a kaput, aztán csak szép csendesen nyugodjanak le, ki hol helyet talál, ne háborgassák a már alvókat, nehogy azt találja még valaki mondani: hogy részegek.

— Ki is merné azt állítani? szeretnék én annak szeme közzé nézni — hetvenkedett a hazataláló kortes vezér, míg vezetőjük bent járt a fogadóban, és néhány szót váltott az ott tanakodó úri emberekkel. A kapu megnyílt, a csapat bevonult, a kapun belől pedig nem igen keresték hol puhább? hanem biztonság érzetében ki hol eldült, el is aludt.

Mikor más nap felocsúdtak alig volt egy kis homályos emlékezetök a mult éjjel történt becséreltetésokról, de az ő kortes vezérekben több az önbecsülés, mint sem azt bevallotta volna, hogy ő nem jól talált haza; a kiknek meg ő volt a feje, azok a magok fejét nem igen törték semmiféle rejtély megfejtésén, és a mily buzgón kiabáltak tegnap vivát Borádi! épen oly hatalmasan kiabáltak a választás napján éljen Áldomási!

V. E.

A program-szüret.

Miután egész nap programokat arattam.

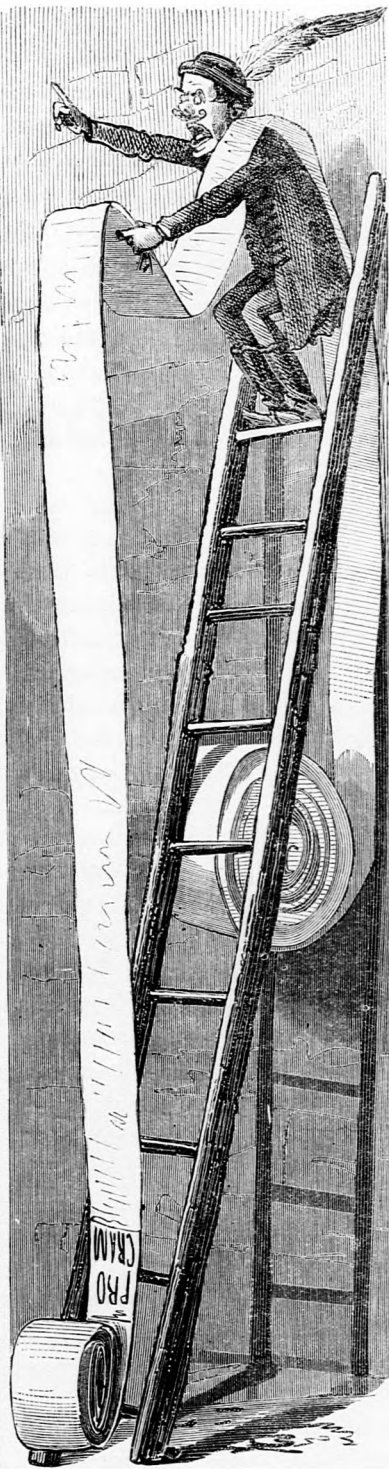

Végre este felé betakaróztam velük, s még álmomban is programokat olvastak fel előttem. (Egy lapszerkesztő naplójából.)

A program-szűret.

Kissé hosszúra is találtam nyúlni, tisztelt polgártársak!

És most térjünk a tárgy érdemleges tartalmára!

Kerületünkben hárman is léptek fel, s egyszerre bemutatták programjaikat.

Thilthokhozás!

Fhurcsa dolog az az alkhutmányus khüetválaszthás, még most is thele van thüle a khípem meg az orrom fhlasthrommal, de miután én is belekheveredtem a khüetválaszthásba, elmondom az eghisz thürthint dolgot.

Elgyütth huzzám a thekhinthehes Hajlungi fhüszulgabiro ur, és elkhezthe; jú naphot phulgárhárs, nü mast má maga is választhat khüvetet, csak a választúkhat ipharkhodjik egy khiesit megkheni. Thudja Ábrahám gazda én khüet akharok lenni, és magáth választhom khurthes vezirnek, szerezen nagy phárthot, ne fhiljen senkhitül; ha valakhi gurumbáskhodik, maga gurumbáskhodja vissza; majd phártulni fhogom in magát, és én is vizont baráthságból minden adússágait befhogom hajthani exekhutióval. Engem válaszszanakh meg khüvetnekh, thudja, én már 17 esztendü útha szulgálokh, és masth ullyan ember khell az urszágyülisre, mint én, a khi bethudja az urszág sebeit khötözni, mert suk virzü sebe van az urszágnak.

Hogy sokh virzü seb van az urszágba, azth elhizsem, magam is láttham musthanába eleget, csak mig thübb ne legyen, de annak a bekhüthüziishez dakhthar khell, nem szulgabhiró, de mindegy gundultham magamba, a fhüszulgabiro egy derik, epez a gevalthige Mann, e melletth jú baráthom, az adússágomath majd behajtja, a mi nekhem phedig csak haszun, — elhatháruzttham thehát magamba, hogy párthulni fogom, is leszek — vi sogt me — khurthes vezir, — varum soll ijach nix a thekhinthehes khüetválaszthú uraság sein? ha mingyá khenni khell is egy khiesit, hiszen a mai világba khenis nilkühül úgy se lehet semmire sem menni, azuthán a rigi világba is vút az *urnak* khiválaszthutt *megkhent khüvethe*, a khenis tehát magába nix naix, hanem az a khülönös, hogy a rigi világba a khüvetek vúthak megkhenve, — a maiba phedig a *választhúk* vannak megkhenve, is nimelyik választhú nem iri be azal, hogy khivüi is jú megkhenik, belül is jú megkhenik, hanem uda erütheti a dulgot ebbe a suk khenisbe, hogy utoljára azután még ráadgyák az *utholsó khenethet* is, és ennek az uthósú khenetnekh mindig az az ukha, a khi az *elsü khenethet* adtha.

Miuthán thehát in khurtes vezir letthem, és ezálthál ilyen grosse auszeichnüngba riszesülthem, egisz aukthorithással menthem a phiaczra a hethivásárba, hogy ott huzzá fhugjak a verbuváláshoz, és ott thalálkhoztham is thekhinthehes Buksi Gusztháv urral, khit is azonnal fhelszóllitthotham, hogy álljun a fhüszulgabiro ur riszire. Erre a thekhinthehes ur rám mereszthette a nagy szemeit, is elkhezdte szukhott hebegü hangon :

„Ivutt e már Ábrahám gazda kho... kho... kho-libri thujást? —

Nem in thekhinthehes uram.

„Hát evett-e már szü... szü... szünyogh vesit elefhánth velivel és bo... bo... bolond gumbával? —

Nem in thekhinthehes uram.

„Hát fhrüsthökhölt-e már thö... thö... thörökh muzsikha hangut khlarinót thrillákkhal sphékhelve és verkhli melódia sa... sa... saláthával fhelikhesitve? —

Gatt iber die Velth! suha ilethembe a hirit se hal-luttham ennek a sukh *threfe* ithelnek.

Nü hát elübb lakhjon jül mindezekkkel, — majd csakh azuthán választhjuk meg a fhüszulgabhirót khüvetnek.

Hab ach mach gedacht, must khunstituczion van, nekhem is szabad beszilni, is azirth elkhezthem a fhüszulgabiro urath dicshéni, elmundtam, hogy ukhos embher s iphen khüvetnek valú; de ere nagy lármát khezdetth és ezth mundtha: „már melyik becshülethes magyar ember választhaná üthet khü... khü... khüvetnekh, mikhor iphen ü vót az, a khi mint szulgabiroi tho... tho... thollnok azt mundta, hogy ü csakh hármath szégyel: elüször hogy khá... khá... khálvinista, másudszor hogy khá... khá... khálvinista phapnak a fija, és harmadszur hogy ma... ma... *magyar embernek születhett!*

A rettenethes lármára uda csüdült az egisz phi-aczi nipsig, és khörül állutthak bennünkhet, mire én is júnakh láttham khürmönfhonth phatthugós hangon beszilni, hogy az aukthorithásom fhenn maradjon, és azirt világussan kkimundtham, hogy nem csakh khüvet lesz a fhüszulgabiro ur, hanem még *Raixráth* is lesz, ha megválasztyák, — de már erre a thekhinthehes ur egiszen elhalaványudott és mérghes hangun ezt mundtha :

„Hallod-e te ga... ga... ganef, the ujsághiró, a khi mi... mi... minkhet az „Üsthökhösbe“ khiirthál, (thetszik hallani, már pher thü letht velem), azt láttham, hogy bo... bo... bolond vagy, de azt nem thudtham, hogy egésszen meg is vagy ve... ve... veszve, hanem azért azt mundom, hogy el... elthakharodj innen, merth úgy a khíphedre phi... phi... phingálo a khüvetet, meg a raj... raj... raixráthot, hogy magad is meghijedsz thüle.

Nü! mikhor ezt hallottha az a sukh níp, elkhezthek fennhangun nevethni, de in se akhartham magamath hagyni, elhatháruzttham khimundani a mi nekhem is fhájt, azirth elkhezthem én is rettenetes urdithó hangon khiabálni, hogy hagy lássákh az emberekh, mikhép nekhem is van khurásim és azt mondtham: „ha in khend, khend is khend, majd megláthum in, khi mer

engem phofon üt . . . Phüff, — se szú se bheszid, — egyszerre csak úgy phofon vágott, de úgy khérem alásan, — hogy azt gundultham, hogy a fhejemet a phiacz vigirü khomforthábelen khell vissza hozni. Vaj! elkheztem még jubban khiabálni, hászt me dos a szabhadság? ez a khanstituczió? — de ekkhur meg dikthum fhakthum megfugta a khráglimath és khürül khürül phörgethett, fhorgathott, mint egy revolvert, és egyszerre cshak phüff, — úgy megrúgtha — vi sogt me, a háthúsó khiphemet, hogy egyenest az orrommal esthem a fhüdre.

„Iljen a khüetválaszthás! iljen a sthemplis khurthesvezir,“ khezdthe khiabálni a suk nip, is elkhezthek nevetni, das hatt die velt nach nix gesehen, phedig nekhem a fhejem ullyan vút mint egy güzkhacsi, csak úgy fhüstöt, de ennek a thethejibe azuthán huzzám gyütthek, és elkhezthek elü-háthú irlalmathlanul phüfölni. Gatt! mint valami khétfhenekhü nagy dabot, úgy üssze thürthik a khiphemet elü-háthú, hogy mast a dhakthar ür gyógyítja, és khi is adta rúla a vizi raphortot.

Egiszen bevagyokh ragasztva fhlastrommal, a khiphem, az arrom, fhejem, minden riszem, a fhejemrül lenyírthák a haját, úgy hagy a thükhörbe is alig merekh nézni, grosárthig, hogy nizekh khi! elmehtnék Maskhnbálba, nem khellene semmi lárva, és mig az ides anyám se üsmerne meg; — vagy ha valami úthazó Engländer megláthna, so var ijach mensch bin, azt állithaná, hogy minden khüetválaszthást a fhejem thetején tharthottak meg; és ha az az úthazó fhrancia lenne, Gatt sall mich strahh, az meg plane egyenessen megeskhüdne, hogy in vagyok az eleven *Schleswig Hallsthein*.

Ha így mén a dulog, in nem akharokh se thudni, se hallani a khüetválaszthásrúl, mert ne gundolja senkhi, hogy in a fhejemet luptham, in csak ullyan becshülethes uthon juthotham ahhoz, mint más, de azérth phruthesthálók és thilthakhozokh az ilyen durva eljárás ellen, merth becshülethes magyar választhú nem szukhott verekedni, azt csak olyan riszeges khucsmi csavargó lumphok és phuszthai betyárok heszik, a juravalo magyar ember júzanon jelenik meg a khüetválaszthásnál, és békhessen viseli magát, mert a becshülethes magyar *thisztheli a thürvinyt*.

Khirem tehát ezt a thilthokhozást az újságba khiyumthathatni

alázathus szulgája
Abrahám khucsmárus.

Adoma.

Történt egykor, és ez igaz: hogy Cs. uram nagy tökfilkó volt ugyan, ki saját dolgát sem birta előadni és eligazítani, — de mivel sok badarságot egybe tudott beszélni, az atyafiak megválasztották főbirónak, és ő azt

mohon elfogadta. Egy alkalommal megjelenik előtte egy piaczi kofa azon panaszzával, hogy ő a tiszaháti almát tutajon szállító Bereg megyei atyafitól néhány zsák almát vett; de miután az alma a zsákokból kitöltetett, az az előre adott „mustránál“ sokkal selejtesebbnek találtatott, — mit igazol az itt előmutatott 5 darab alma, (ezt a kofa a bíró elé rakja.) Bíró uram előállítatja a tiszaháti tutajost, — s míg a felek a vádat és védelmet előadják, az alatt a szép piros almák csábitó mosolyának ellent nem állhatva, az 5 darab almát egymásután fellegeteli. — Mikor az eldöntésre került a sor, a mustra vagy corpus delicti, már a főbíró úr gyomrában volt elhelyezve. — Ez — ugysegéljen — megtörtént. —

Alkotmányos ferblizés.

X. jelölt. Mi a „vizi?“

Y. jelölt. Tíz akó bor.

X. jelölt. Húsz akó „besser.“

Y. jelölt. Húsz akó „rebesser.“

X. jelölt. Mi fekszik kinn?

Y. jelölt. Két „filkó.“

X. jelölt. Nálam két „disznó.“

Y. jelölt. Nem ijedek meg. „Blind“ húsz akó.

X. jelölt. Hozom, viszem. *Káfoltatok!* „viszsa“ húsz akó.

Y. jelölt. Áll a húsz akó.

X. jelölt. Megjöttek-e a filkók?

Y. jelölt. Mind a négy itt van; magam vagyok az ötödik.

X. jelölt. Nix nutz, nekem meg a disznók jöttek meg, magam vagyok az ötödik.

(Ekkor egy harmadik közbe szól: „Én pedig vagyok *A S-as*,“ s levágja mind a kettőt.)

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul.

I. Te, brate; én azt mondom, hogy mi még is okosabb emberek vagyunk, mint a magyarok.

N. Én is azt hiszem. De valyon miért?

I. Hát tudod, mikor nálunk voltak a választások, nekünk is adtak bort.

N. Tudom. Ittam belőle.

I. Mi is megittuk a bort, hanem aztán, mikor választani kellett, nem azt választottuk meg, a ki adta a bort; hanem azt, a ki megitta a bort.

Két kérdés.

Most esztendeje gróf Kinsky azt kérdezte a Reixrathban, a nemzeti színházi segélyt bolygatva: „Spielt man noch immer in *Pesth* um sechzig tausend Gulden *Comoedie*?“

Most pedig Pesten kérdezik Kinsky gróftól: „Spielt man nicht mehr in *Wien* um sechsmalunderttausend Gulden *Comoedie*?“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Pénz: tisztesség; — kivált követválasztások idején.

— — (Valjon miféle égi jegyü hónap lehet ez a mostani? tán biz a vízöntő hava?) Nem: ez a *boröntő* hava!

— — (Vörösmarty életírása tehát még is hamarabb megjelent, mint az országgyűlés összeült volna). Ez is arra mutat, hogy a leghihetlenebbnek látszó vágyaink is teljesülni fognak.

— — Egy régi könyvben ezt a mondást olvastam, „Austria vel ventosa, vel venenosa.“ A régi tudós az atmosphaerát értette ugyan ez alatt; az újabbkoriak azonban a bécsi ujságírókat érthetik vele, azok is, ha a szél feléjük fúj, szeleskednek, ha szél nem fúj, mérgeskednek.

— — Tudod-e, hány mágnás képviselő lesz az országgyűlésen? Nyolczvanhét! (Én csak 85-öt hallottam.) No igen, hanem nyolcz *fertálmágnás is lesz, s azzal együtt kiüti a 87-et.*

— — Különös, hogy a mióta a kortesvilág áll, mindenféle rablási hír megszűnt. (Minek is rabolna most valaki, mikor az urak maguk dobálják ki az ablakon a pénzt.)

Kakas Mártonhoz

(névnap i köszöntő.)

Visszatértél mégis valahára.
Közönséged körébe, közénk!
Üstökös megyének *főispánja*,
Isten hozott nálunk, üdvözlégy!

S fogadd, mire patrónusod adott
Alkalmat, e *bizalmi szöveget*.

Jól folyjanak megyédben a dolgok.
Pénztárodba bőven az *adó*, —
Hogy soha se kelljen panaszkodnod:
„Passiv ellen-állás zaklat, óh!
Hiveim az előfizetésnek
Opportun terére lépni késnek.“

Tisztikart nem kell *purifikálnod*, —
Jó tisztékben nem szenvedsz hiányt, —
Megtartthatod mindkét *alispánod!*
Zebulonod és csizmadiád.
Háromságtok, melybe bele kezdett,
Mind ekkorig összhangzó a terzett.

Kukorékolj egyre hát jelél,
Hogy elmúlt az éj, közelg a nap;
Sápadt csillagok hazánk egérül
Igy talán elébb lehullanak, —
Odvaikba lomha denevérek —
Szózatodra tán hamarabb térnek. —

Intsen egyre te örkiáltásod:
Hogy viraszunk vetésünk felett,
Riaszsa el a kábító álmat,
S mámoros pártszenvédeleyeket;
Hogy, ha konkolyt hintni jö az ellen,
Józan fővel, egy táborban leljen.

S ha kit mégis fogva tart az éjjel,
És gyöngének lát a szürkület;
Ha volnának, kik — mint Urát Péter —
Megtagnának elvök-, hitüket:
Kiáltásod nyomdokán a szégyen
Kores velejök oszlásáig érjen!

Hivatásod ekkép ha betöltéd:
Jutalmul promóveáltatol:
A királyi táblának leszesz még
Ülnöke — a holdban valahol.
Addig is, hidd, nem gyöngén kiáltom,
S nem egy magam: „éljen Kakas Márton! *)

Potrohos Uszubu.

*) Igen szépen köszönöm a megtiszteltetést, a programmat a jövő lapban — válaszul.
Kakas Márton.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik c.emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Festen 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.